

Önéletrajz

Szüleim – akiknek mérhetetlen hálával tartozom az életért, amit általuk kaptam – születésemkor a Sáfrány Zsuzsa (pontosabban a Sáfrány Edit Zsuzsanna) nevet adták nekem.

Életem első szakaszát Budapesten, egyfelől gyermeki boldogságban és szeretetben, másfelől felmerülő kérdések százával töltöttem. A gimnázium elvégzése után sok mindenben próbáltam ki magam. Dolgoztam „népművelő” segédként egy művelődési házban. Jelmezeket terveztem, illetve inkább készítettem amatőr színházak számára. Ezt követően egy nógrádi kis faluba költöztem, ahol közösségszervezéssel foglalkoztam, kézműves és egyéb programokat tartottam, valamint belemerélyedhettem a vidéki élet rejtelseibe. Mikor ismét visszatértem a nagyváros forgatagába, Waldorf-óvónőképzésre jártam, de egy ponton világossá vált számomra, hogy nem ez az én utam. (És persze mindeközben folyamatosan lázadtam, lázadoztam... a konvenciók, a fennálló rendszer és mindenféle rögzültség ellen.)

1996-ban léptem be azon a bizonyos ajtón, ami eldöntötte további utamat. Ez az ajtó egy kreatív kézműves bolt ajtaja volt, de egy másik ajtó saját magamhoz és így az ÉLET-hez is egyben. Itt találkoztam valakivel, aki hitelességével, tudásával, az élethez való viszonyával új kapukat nyitott ki számomra, és úgy gondolom, sokunk számára. Innen kezdve egyre tudatosabban haladtam azon az úton, melyen addig csak bolyongtam. A bolt neve TÁRHÁZ volt, és valóban az volt. Tárháza volt a kreativitásnak, az alkotásnak, az alkotók és a bejáró emberek sokszínűségének. Ez a hely teret nyitott a művészetnek, az alkotásnak, az emberi kapcsolatoknak, önmagunk és az élet megismerésé-

nek, megtapasztalásának, a tanulásnak és az ÉLET nélkülözhetetlen elemeinek, az öniróniának és a humornak. Itt kezdtem el új módon használni a kreativitást is. Egyfajta művészetterápiás alkotó közeget hoztunk létre, önismereti foglalkozásokat tartottunk, és életre hívtuk a MI-TI-ÉN Társaságot. Amikor úgy döntöttünk, hogy a TÁRHÁZ mint forma már nem támogatja, hanem akadályozza (anyagi fenntarthatósága miatt) a munkánkat, bezártunk. Új utakat kerestünk. 2005-ben a társaságot – többedmagunkkal – alapítvánnyá alakítottuk, és ezen keresztül végeztük tovább a szemléletváltó tevékenységünket. Programokat, csoportokat szerveztünk.

Én úgy döntöttem, hogy mindemellett megpróbálom szociális területen is kamatoztatni tudásomat. Akkor úgy véltem, hogy ez az a terület, ahol a leginkább szükséges és használható tudás az akadályok lehetőségként való kezelése. Ennek megláttatása, a hit erősítése magunkban és a mindenkiben jelenlévő jóban. Részt vállaltam egy Anyaotthon megszületésében, de miután ráébredtem annak zűrés anyagi hátterére, kiléptem ebből a folyamatból. Önkéntesként dolgoztam egy úgynevezett elfekvőben, ahol idős, az életből kifelé haladókkal beszélgettünk, foglalkoztunk, kézműveskedtünk (de leginkább persze tanultam tőlük). Majd elmentem Erdélybe, ahol a Dévai Szent Ferenc Alapítvánnyal dolgoztam. Árkoson segédkeztem egy anyaotthon beindításában. Több hónapos ott tartózkodásom alatt részt vettem a falu közösségi életének felélesztésében, értékeinek felkutatásában. Emellett bekapcsolódtam a sepsiszentgyörgyi anyaotthonban folyó és az ahhoz kapcsolódó munkákba. Onnan hazajőve a Magyar Máltai Szeretetszolgálat egyik anyaotthonában helyezkedtem el.

Az élet különböző területein szerzett tapasztalataim megerősítették és elmélyítették azt a felismerést, hogy a problémák lokális kezelése csak tűzoltás, ami gyakran el is fedi a kiváltó okot. Sokáig azt gondoltam, hogy a pénz rossz eloszlása a valódi ok, hiszen mindenki ettől szenved. Ma már úgy látom, hogy a problémánk pont az, hogy a megoldás kulcsát pusztán a pénzben látjuk. Szerintem valódi elakadásunk abban áll, hogy kizárólag ezt látjuk a problémánknak, és ezért itt keressük a megoldásokat is.

Pedig a megoldás az emberben, mibennünk van!

Hiszen mi emberek együtt teremtjük azt a világot, amiben ezek a gondok, bajok létezhetnek. A valódi megoldást csak nagyobb összefüggésben lehet megtalálni. Megértettem, hogy kezünket nem le- vagy felfelé kell kinyújtani, hanem egymás mellett állva, egymás felé, egymásban az embert, az ÉLET csodáját látva, azt erősítve.

„Kapunyitogató” barátnőm ezéletből való távozása, valamint mindaz, amit az ÉLET-ről és általa tanultam és megértettem, 2010-ben ahhoz a döntéshez vezettek, hogy kilépjek a „munka” hagyományos világából és kizárólag (el)hivatásomnak éljek. Annak a szemléletnek a terjesztéséért, megerősítéséért, ami úgy vélem, az ember, az emberiség, az ÉLET jövője.

Ennek a munkának a része ez a könyv – vagy inkább irományfüzér – is.

Az Olvasó(k) jegyzetei